

LETNÁ NÁDIELKA PRE OSADNIKO

ZBIERKA PRE RÓMSKU OSADU

Na konci našej ulice sa nachádza rómska osada. Pre sociálne slabších obyvateľov tejto osady robíme pravidelne, minimálne dvakrát do roka, zbierku šatstva, hračiek a podobných vecí. Zvykli si už na nás, a keď idú okolo našej modlitebne, už z diaľky pokrikujú: „Kedy bude zbierka?“

Minule nás oslovila naša stará známa Marika, či by neboli nejaké potraviny, lebo majú malé deti a nemajú im čo dať jesť. Tak sme im narýchlo zorganizovali zbierku a nakúpili sme rôzne cestoviny, polievky a iné potraviny, presne tak, ako si to želali.

Ich radosť bola naozaj veľká. I naša, lebo dávanie otvára srdce a pôsobí každému dávajúcemu radosť. Kto to vyskúšal, vie, o čom je reč, kto nie, ten je ochudobnený o tú krásnu pretekajúcu radosť...

Keďže v osade žije viacero rodín, snažíme sa odovzdávať zbierku tak, aby sa dostala ku všetkým rodinám.

Máme nejaké kontaktné osoby a tie nám stále sľúbia, že si to medzi sebou porozdávajú.

Tento rok sme zbierku ukončili 11. júla a v sobotu 14. júla sme ju dvoma autami vyexpedovali do osady.

Zatelefonoval som na jedno z telefónnych čísel, ktorých máme niekoľko a oznámil som im, že máme pre nich zbierku. Dvihol tento krátko Júlo a poprosil, či by sme im ju nemohli doniesť, nakoľko majú svoju „taligu - vozík“ pokazenú. Súhlasil som a bratia „nakopli“ svojich „štvrkolesových tátošov“.

Prvá vec, ktorá bratov privítala, bol hustý dym. Tak sa nám aj vrátili z osady poriadne „vyúdení“. Čo už, expedovanie charitatívnej zbierky do takéhoto prostredia je neraz dobrodružstvo spojené s nemalou dávkou adrenalínu.

Osadníci bratov víтали s veľkým krikom. V ich očiach sa zračila úprimná radosť.

Bratia ešte ani nestihli poriadne vybrať veci z áut a už boli autá obkľúčené pobeťahujúcimi deťmi, ako to býva zvykom. Len, čo veci vyložili na zem, už ich aj chytili a niesli do svojich provizórnych, z plechu a dreva pozbíjaných chatrčí. Mladá mamička, ktorá už čaká, ak sa nemýlim 13-te dieťa, nám podakovala a slúbila, že sa rozdelí aj s ostatnými rodinami.

Vďaka patrí iba Bohu, že nám umožnil zo svojej milosti aspoň takouto mierou trochu potešiť ľudí, ktorí sa našli, či už vlastným alebo cudzím

príčinám, na okraji nielen mesta, ale hlavne spoločnosti.

Akí sú, takí sú, potrebujú našu pomoc. A pokiaľ vieme takto poslúžiť, tak nie sú šťastní len oni, ale aj my. Lebo vtedy nás Boh požehná krásnou radosťou z dávania. Vtedy sa prejaví to, že sme Jeho deti, veď skutočným dávačom je jedine On:

„Lebo tak miloval Bôh svet, že svojho jednorodného Syna dal, aby nikto, kto verí v neho, nezahynul, ale mal večný život.“

Ján 3:16

A to je to najmenšie, čo môžeme urobiť..

„A vďaka Bohu za jeho dar, ktorý sa nedá vypovedať.“

2.Kor. 9:15

Každým spôsobom, na každom mieste, v každom čase, tak, ako nám to zjavuje vo svojom Slove.

Aj týmto Bohumilým spôsobom. Nech je za to oslávený jedine On v mene Ježiš.

Mikuláš Gőcze